

Иван Вазов
Дамяну Груеву

Това стихотворение бе предназначено да се прочете на тържественото събрание, което приятели и почитатели на покойния Даме проектираха да устроят в столицата, но което не можа да се състои поради последните събития.

О Македонио, страдалнице разпята,
о Македонио, земя покрита с кръв,
о Македонио, с порой сълзи залята,
на вълци и хиени оставена за стръв.

О Македонио, о героиньо! Плачем
пред твоя кървав лик, пред твоята голгота.
Във тоз свободен край ний пак вериги влачим,
че твоите тегла и нам са тегота!

И гледаме оттук как лееш сълзи топли,
пожарите, кръвта, в кои се къпеш ти,
и слушаме във страх ужасните ти вопли,
от чийто грозен ек небето ти ехти;

и гледаме във страх как в твоите чаровни
балкани и поля насилъето бесней,
де турчин свирепей и грък, душман вековни,
де сърбин – брат жесток, по тях гробове сей.

Съюз безчестен, лют против народ в окови,
ламтящ за нов живот потиснат мъченик,
противу всичко там, сред мъките сурови,
що мисли и ридай на български език!

О хайка мерзостна на злобата човешка!
И ний безпомощни пред всичко туй стоим!
И само охкаме и в скръб безплодна, тежка
на твоите синове гробовете броим...

И ето нов пак гроб! И той, и той загина –
юнакът Груев там в неравната борба –
великата душа, на жална си родина
син славен, вожд сърцат, будителна тръба,

тръба, що в робский мрак ревеше за свобода,

за правда, за борба отчаяна с врага...
Падна и Груев там – о траур за народа! –
в гореща кръв облян, заринат под снега.

Заспаха под снега юнашки сили левски,
угасна огнен дух, замлъкна мощна реч.
О, Македонию, ти губиш своя Левски,
най-верния си син, най-силния си меч.

Но не! Той жив е пак в делата си свещени,
не мре духът велик – плът тленна само мре –
и Груевият дух светлей, одушевление
разнася от Пирин до Бялото море.

И неговият зов и мисъл благородна
ще дигнат хиляди герои и борци,
готови да умрат зарад земята родна,
да грабнат лаврови ил търнови венци.

Поклон на твоя гроб, зарит под снеговете,
над който буря вий и пее вълчи вой,
из който днес възкръсна и вечно ще ни свети
във слава лучезарна геройски образ твой!

София, 2 януари 1907 г.

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4528>]